

on ve, kako lepa je slovenska zemlja, poželjivo stega svoje umazane roke po njej — a strašno se bo opekkel. — Vse to sem pomislil in z navdušenjem sem se popeljal proti jugu, kjer se peni lepa Adria. Že od daleč sem zagledal vojno ladjo „Zrinyi“ — mojo drugo domovino. Ponosno plava morski kolos po razburkanih valovih, kakor da bi se zavedal, koliko zla je že prizadjal sovražnikovi deželi. Italijansko mesto „Sinigaglia“ ve veliko povedati o njegovem obisku. Par ur je minilo in že sem se nahajal na krovu tega orjaka. Okrog in okrog morsk ravan — tesno mi je postalo pri srcu in domotožje se me je polastilo. Sedel sem na krovu in lahak večerni veter mi je hladil moj utrjeni in od strašne južne vročine razbeljeni obraz. Zamišljeno sem gledal proti severu, kjer se razprostira lepa Stajerska. Bog ve, kedaj te bodem zopet videl! Se traja krvavi bojni ples, največji, kar jih pozna svet in ravno sedaj pojejo topovi najstrašnejše svojo mrtvaško pesem. Še nas čaka trdo delo, še marsikatera vroča kri bo prelita za domovino, a to nas ne straši, hrabro se bomo borili za sveto stvar, vsi do zadnjega moža, „zmaga ali smrt“ je naše geslo.

Ker bi pa še vendar radi, kar je nas Slovencev na naši ladji, brali slovenske knjige, da ne pozabimo tu v tujini svoje mile govore, prosimo vse rodoljubne Stajerce in Stajerke, da nam pošljejo kaj slovenskega beriva. Vsak Slovenec in Slovenka, ki se zaveda, kolikor moramo pretrpeti v blagor domovine, bo rad ustregel naši skromni želji in poslal par slovenskih knjig na naslov: Alojz Ferik, S. M. S. „Zrinyi“, Pola.

Na željo darovalcev bomo knjige tudi returnirali.

Vsem Slovenkam in Slovencem pošiljajo srčne pozdrave z daljnega morja: Bootsmannsmaat Rojnik, Maschinenquartier-Meister Ula ga, Maschinengast Gradišnik, Franc Sinkovec, Globušek, Jerman in drugi Slovenci z „Zrinyi“-ja.

Izpred sodišča.

Veleizdajalski proces v Sarajevi.

Z a g r e b, oktobra 1916. Poroča se: Dne 23. oktobra prične pred sarajevskim okrožnim sodiščem veleizdajalska razprava zoper 38 obtožencev. Ko so bili ob priliki avstro-ogrške ofenzive iz banjalškega procesa znani spisi in izkazi medtem padlega srbskega majorja Kosta Todorovića v Loznici najdeni, bile so vse tam navedene osebe zaprte. Proti največjem delu teh oseb vršila se je razprava že v Banjaluki. Postopanje proti 38 obdolžencem se je iz banjalške razprave izločilo in proti njim naročilo zdaj posebno razpravo. O tej bomo svoječasno poročali.

Nevarno govorjenje.

G r a d e c, 17. oktobra. Kontrolor neke graške fabrike Avgust Orehowsky iz Holsenschaua na Češkem bil je pred deželno sodnijo zaradi nekega izraza, ki je vseboval prestopke zoper javni red in mir po § 305 k. p., obsojen na dva meseca zapore.

100.000 kron kazni.

O l u m u c, 14. oktobra. Pred tukajšnjo okrajno sodnijo imela sta se fabrikanta Bertold Heller in Leopold Husserl zaradi navijanja cen zagovarjati. Obsojena sta bila vsak na denarno globo 100.000 kron ali 10 dni zapore.

Tuberkuloza.

Tuberkuloza, to zavratno in nevarno zlo, je ena pogostejših in najrazširjenjših boleznih človeškega rodu. Prav kakor kuga se razprostira čez mesta in dežele, popade mlade in stare, ubožne in bogate, visoko stoječe in priproste ljudi. Ena sedmina vseh smrtnih slučajev gre tuberkulozi na rovaš.

Najbolj v nevarnosti so slabo rejeni, od dela vpehani in v nezdravih odnošajih živeči

ljudje; oni so pa prva žrtev bacila tuberkuloze, povzročitelja te bolezni.

Prav to je tudi vzrok, zakaj se v vojnih časih pomnoži število tuberkuloznih obolenj. Mnogi se bodo iz vojske vrnili s to boleznijo, in sicer taki, ki so zdravi odšli na bojno polje in ki so si v vojski nakopali tuberkulozo, kakor taki, ki se jih je že prej lotila kal boleznij, pri katerih se je pa tuberkuloza stoprav v vojski očitno razvila. Napor in pomankanje, ki jih povzroča vojska, nerednost in nesnaga, ki se tu pa tam pojavlja, silno pospešuje razširjanje tuberkuloze.

K sreči je tuberkuloza ozdravljiva bolezen. Celotno za tuberkulozo težko oboleli, ki so jih svoj čas smatrali za izgubljene, so v stanu ozdraveti, če se jih pravočasno odveže dela in napora in nastani v zdraviliščih, kjer se skozi nekaj mesecev v čistem solnčnatem zraku, pri popolnem telesnem in duševnem pokoju skrbno hranijo in zdravniško oskrbujejo. Tuberkuloze se torej lahko rešimo. Žalobog so razmere take, da so imeli doslej le premožni bolniki priliko ozdraveti, dočim so bili nepremožni prepuščeni svoji žalostni usodi. Ali je to pravično? Ali je človeško in dostojno?

Ne, in še enkrat ne!

Vsakomur, ki ima nesrečo, biti tuberkulozen, bi morala marveč biti dana prilika, da ozdravi. Radi tega je tudi vsakdo dolžan, pripomoči k rešitvi tuberkuloznih.

Na koga pa naj bi se bolj obračala naša skrb, kakor na one nesrečnike, ki so si v vojski nakopali bolezen, na vračajoče se vojščake. Zanje, ki so za nas trpeli in prelivali kri, bije naše srce.

Rešitev tuberkuloznih pa ni le sveta dolžnost napram našim bližnjikom, s katero odplačamo dolg svoje hvalečnosti, ona je marveč tudi v lastnem interesu vsakega posameznika. Ne le ljubezen do bližnjih, tudi zdravo samoljubje nam veleva rešitev tuberkuloznih, kajti tuberkuloza je silno nalezljiva bolezen! Jetični so nam vsem trajno nevarni; z bacili, ki se nahajajo v njih izvržkih in ki prehajajo potom teh v zrak, okužujejo druge ljudi z tuberkulozo. Osobito mali in najmanjši otroci so vedno v nevarnosti, da zapadejo tuberkulozi, dokler se jetičniki prosto gibljejo in izvršujejo svoj poklic. Koliko otrok umre za škrofuloznimi obolenji žlez in kosti, za vnetjem možganske mrene, porebrnice in potrebnišnice, ne da bi si večina ljudi bila na jasnem, da so vsa ta obolenja le posebna vrsta tuberkuloze, povzročene po okužbi z bacili iz pljuči tuberkuloznih bolnikov.

Če torej tuberkuloznim omogočimo, da ozdrave, ne varujemo le sami sebe, temveč tudi svoje otroke in vnuke.

In ravno sedaj je čas, poseči vmes in preprečiti, da vračajoči se tuberkulozni vojaki ne занesejo gorja v svoje rodline! Odvrniti je treba nevarnost, ki preti po tuberkuloznih vojakih in ob enem poskrbeti, da ti ozdravijo in zopet pridobe svojo delazmožnost. Država se mora postaviti na čelo te akcije in vsakdo mora sodelovati. S tem poskrbimo tudi za bodočnost naše domovine, ki je toliko časa zaostajala v boju proti tuberkulozi. Sedaj hočemo pred vsem rešiti in ozdraviti naše vojake in ko bodo ti ozdravljeni, ostanejo nam v vojski ustanovljene naprave kot važen pripomoček za bodočnost in za čas miru.

Dr. Crusius.

Razno.

Kdo je kriv? Zgodilo se je na Spodnjem Stajerskem par slučajev, ki bi jih bilo javno zabeležiti in komentirati, to pa istotako iz javnih interesov, morda celo iz patrijotičnih nagibov. Žal, da se dandanes ne more tako prosto dihati, kakor zahtevajo to človeške pljuče. Naša duša podobna je danes ptičku kanarčku, zaprtemu v tesni kletki... In prokleto prebrisano mora tičeti zapeti, da mu kdo ključka ne zamaši... Zgodilo se je pa par slučajev in v interesu patrijotičnih čustev, pa tudi v interesu vseh drugih od slavnih oblasti zasledovanih stremljenj leži, da se o njih govori. Kajti od priprostega ljudstva se

v resnici ne more zahtevati, da bi postalo modro pri čitanju večinoma v precej nerazumljivem slogu spisanih plakatov. Ljudstvo je moč — v boju in doma pri stradanju. Ljudstvo je otrok — v svojih naravnih čustvih. Ravno zaradi tega je ljudstvo mnogokrat pred kazensko sodnijo, brez da bi v svojem naravnem čustvu vedelo, kaj je storilo ali zakrivilo. Špekulant v vojni ve pač dobro, da ga zmore spraviti njegovo oderuštvo v ječo. Ali priprosto ljudstvo ne more razumeti, da je človeško pravo različno od juridičnega, da je paragraf kaj drugega nego to, kar smatra poštena duša za prav... Ko bi tega ne bilo, potem bi se ne zgodili slučaj, o katerih se zdaj mnogo govori, čeprav se ne piše mnogo o njih. Pred kazensko sodnijo je bilo na primer mnogo oseb kaznovanih, ker so pečate raz domačih mlinov strgali in s tem prestopili zoper gotove paragrafe izvršili. Neki židovski nesrečnež je celo orožnika ustrelil, ki mu je hotel po naročilu oblasti domači mlin zapečatiti. Mi obojamo iskreno taka dejanja in „Stajerc“ je bil tudi edini slovenski pisarni list, ki je ljudstvo pravočasno svaril, da naj pusti pečate pri miru, da naj ne krši strogo postav, da naj se uda itak dovolj modri oblasti. Žal, da nas niso vsi ubogali, marveč so se pustili raje od svojih čustev zapeljati. Zdaj imajo ti nesrečneži škodo. In vendar niso sami krivi. Prišli bodejo časi, ko se bode krivdo tega ali onega mirno in brez strasti ter tudi brez paragrafov ocenjevala. Takrat pa se bode tudi po pravih krivcih povpraševalo. Kdo je kriv?? Danes ne moremo tega preiskovati. Ali to je gotovo, da je tisti najbolj kriv, ki ima največ vpliva na ljudstvo. Ta bi moral v teh resnih časih ljudstvo podučevati, izobraževati mu raztolmačiti mnogokrat prav tajnostna pota oblasti... Ne gre se tukaj za stranko za politične cilje in za javno veljavo; o tem smo raje tihi. Ali ponižno priznamo, da imamo v naših krajih na priprosto ljudstvo največ vpliva duhovnik in učitelj. Nam do movina ni prazna beseda; nam patrijotizem ni egoistična dekoracija. Zato bi ravno več častiti gospodje duhovniki in tudi cenjeno učiteljstvo prosili, da naj ljudstvu vsako postav in naredbo natančno raztolmači. Kajti le tako se bode zanikernost glede postav, pa tudi brezmiselnost preziranje oblastvenih odredb odpravilo ali pa vsaj omejilo. Krasna je duhovniška in učiteljska služba! Naj bi se torej tudi v tem patrijotičnem oziru vporabljal.

Iz bojišča se nam piše: „Vojna pošta 381, dne 15. oktobra 1916. — Dolgo ni bilo od nas stajerskih strelecov nič slišati! Sedaj pa bolj krepko udrihamo po Taljanih! Dokaz temu so najvišja odlikovanja, s katerimi so bili naši fantje zopet odlikovani. Feldvebel Ogorelec M. iz Sv. Barbare, z bronasto, zvezdico Metličar iz Podvine št. 102 z bronasto, korporal Možina z malo srebrno, Lovrec M. iz Sv. Andraža z bronasto in še mnogo drugih. Taljan si bode zapomnil, kaj velja mlada stajerska kri!“

Vojni oderuh, ki toži državo. Pred kratkim je razglasila državna sodnija svoje odločitev glede tožbe lemerskega trgovca Jakoba Weitznerja; ta je kmetom njih zahteve, ki so jih imeli na državo za rekvirirane konje, za polovično ceno odkupil in je potem državo na plačilo tožil. Državna sodnija je pretrgala postopanje, dokler ne bode končano postopanje zaradi o deruštva, ki je proti „poštenjaku“ Weitznerju naperjeno.

Nevarni cigani. Posestniku Francu Olenškemu v Gutendorfu pri Celju bila sta en petelin in ena kokoš ukradena. To tatvino izvršila je iz pet glav obstoječa ciganska tolpa Roj. Takoj zapričeto zasledovanje tolpe je orožnikov vodilo je do aretacije v Pletrovčah, kjer so si cigani ravno kurjo juho kuhali. Pri preiskavi so našli pri ciganih 1000 kron denarja. Ciganska tolpa Roj, ki je v Savinjski dolini že mnogo tatvin izvršila, tudi že večkrat sedela, bila je celjski okrožni sodniji izročena.

Umor orožnika. V bližini Oplotnice se je dne 12. t. m. krvavi čin odigral, kate-

žrtev je postal en orožnik med izvršenjem svoje službe. V Schmidtsbergu je 53-letni posestnik Anton Matauš, ki ima tudi 23-letnega sina. Ta sin je duševno zdrav, telesno pa nekaj zaostal. Blizu njega ima Matauš v nekem globokem jarku ročni mlin. Ta bi se moral v zmislu njegovih predpisov zapečatiti. Dne 12. t. m. ga za pri popoldne prišel je orožniški vice-strajmojster Ignac Glantschnigg iz tamošnje s tamošnjim stražnikom Antonom Leskovar k Mataušovi hiši ter mu je namigoval, da se mora mlin zapečatiti. Pogovor je vršil v sobi. Matauš je postal tako razburjen, da je moral orožnik odločno nastopiti. Potem je zapustil Matauš sobo z opombo, da bo takoj vrnil. V predhišju je menda njegovim sinom govoril. Ko se je vrnil, se ni proti zapečatenju stavil. Pripravil se je, da gre z uradnima osebama v mlin. Predno hišo zapustil, dejal je še: „Pa pojdemo! To vama rečem: danes ne bode ta mlin zapečatila!“ Šel je počasi z orožnikom; bržkone je hotel pustiti svojemu sinu za priprave. Ko so prišli do ročnega mla, je Matauš mlin odklenil in se takoj vrata postavil, medtem ko sta orožnik in vice-strajmojster še pred vratni stala. V tem trenutku je od gozda sem strel, ki je stražmojstra v raket zadel. Glantschnigg se je zgrudil na tla in je kmalu nato umrl. Stražnik se je zgrozil, da je vzel mrtvemu orožniku puško in se zamogel braniti proti napadu. To je bila njegova sreča, kajti v tem hipu počil je strel; Leskovar je čutil kroglice čez glavo in se je zvrnil. Obenem je videl Matauševga puško v roki bežati. Stari Matauš je bil na prvem strelu domu zbežal. Leskovar je vzel je orožje mrtvega stražmojstra, njegovo puško itd. ter se je podal k orožniški postaji v Oplotnico. Tamošnji orožnik vzel je s seboj orožje in puško. Tamošnji orožnik vzel je s seboj orožje in puško. Tamošnji orožnik vzel je s seboj orožje in puško.

Seznam vojnopoštinskih uradov pripuščenih k mestu zasebnih vojnopoštinskih zavrtkov. 5, 5/III, 11, 13, 19, 19/II, 20, 20/V, 24, 36, 37, 40, 42, 45, 47, 49, 51, 54, 55, 60, 63, 66, 76, 79, 80, 84, 88, 95, 102, 110, 111, 125, 128, 131, 133, 137, 138, 140, 145, 147, 148, 153, 165, 167, 175, 176, 177, 180, 181, 183, 184, 185, 188, 189, 190, 203, 207, 215, 217, 218, 219, 220, 221, 223, 224, 226, 227, 229, 237, 239, 250, 253, 255, 258, 259, 260, 267, 270, 271, 274, 276, 277, 278, 281, 282, 283, 284, 287, 289, 291, 292, 294, 295, 302, 307, 316, 317, 318, 319, 323, 324, 334, 335, 338, 340, 352, 354, 364, 368, 369, 371, 376, 377, 378, 385, 386, 387, 389, 390, 393, 399, 400, 400/II, 400/III, 401, 403, 405, 407, 444, 444/II, 444/III, 509, 510, 512, 513, 514, 517, 600, 602, 605, 607, 611, 612, 613, 630. Zasebni vojnopoštinski uradi so od sedaj naprej dovoljeni le na poštne urade ozir. etapne poštne urade, ki so navedeni v gornjem seznamu; navedeni vojnopoštinski uradi oziroma etapni uradi s številko so za promet s zasebnimi vojnopoštinskimi zavrtki zaprti. Promet zasebnih vojnopoštinskih zavrtkov na vse c. in etapne poštne urade v zasedenem ozemlju srbsko-poljske, Srbije, Crne gore in Albanije izvzemši etapna poštna urada Mitrovice in Kosovom in Novipazar — je pod obstojnimi predpogoji slejkoprej dovoljen.

Poraba odpadlega listja kot stelja. Ker se slamo v večji meri kakor doslej v krme namene porablja, ostane le malo slame za steljo. Kot nadomestno sredstvo se rabi tudi odpadlo listje. Ker se zdaj v jeseni dobi veliko množine takega listja, se kmetje na to posebno opozarja.

Cestni rop. Na okrajni cesti Ormož - Radšiče bila je devetletna Barbara Ki-

rič od nekega moža napadena, ki je skočil nanjo iz gozda. Ropar ji je vzel čevlje. Prijel je svojo žrtev z obema rokama, jo vrgel na tla, ji slekel čevlje ter potem v gozdu izginil. Ropar je bil okoli 40 do 45 let star, brez brade, imel črne lase, raztrgani rujavi povrnik in v roki taško.

Pozor pri denarju. Naravnost neverjetna sleparija se je zgodila pri Kozarju na Kranjskem. K tamošnjemu kmetu Petru Kermelj prišel je neki neznanec in hotel pri njemu bankovec za 1000 kron menjati. Kermelj mu ni mogel ustreči, češ da ima le 800 kron. Tujec je nato dejal, da mu naj da teh 800 kron, po ostalih 200 pa da bode prišel drugi dan. Ko mu je Kermelj teh 800 kron izročil, podal mu je tujec srečko državne loterije za 4 K od leta 1915, češ da je to novi 1000-kronski bankovec. Potem se je tujec vsedel na kolo in se odpeljal. Slepar je dejal, da je živinski trgovec; govoril je ljubljansko narečje. Splošno se sodi, da je bil neki mesarski pomočnik, ki pozna dobro razmere v ljubljanski okolici.

Žalostna usoda „urlauberja“. V Sarajevu bil je neki na dopust prihajajoči vojak od svojih starišev na kolodvoru pričakovan. Ko je stariše zagledal, skočil je, da bi prišel preje do njih, čez progo. Pri temu ga je prijel neka mašina in ga na mestu ubila.

Oficijelni vojni kozarec. Kot posebno smiselno darilo pri prireditvah slavnosti kakor tudi pri športnih prireditvah je vojni kozarec prav posebno sposoben kot častna nagrada z vdolbljenim Najvišje dovoljenim izrekom: „Jaz zaupam svojim narodom in pravici naše stvari. Franc Jožef, I. r.“ Vojni kozarec se lahko dobiva po prodajni centrali Dunaj I., Graben 18, ali po glavnem vodstvu v Gradcu, Grad, polnadstropje. Prospekti se dobijo brezplačno.

Poskušeni samomor vojnega vjetnika. Iz Celovca se poroča: Preteklo soboto prepeljali so vojnega vjetnika Anatolja Toniczky pod znaki težkega zastrupljenja v tukajšnje bolnišnico. Toniczky, ki je iz Tiflisa doma, imel je s tovarišem preprij in je dobil kaznen, pred katero se je tako bal, da si je hotel raje življenje vzeti. Spil je precej arzenika.

Utonil je pri Beljaku hlapec Peter Vugol. Lovil je les iz Drave in padel v vodo, iz katere se ni mogel več rešiti. Nesrečnež zapuščal le enega sina, ki pa služi pri vojaki.

Iz Oplotnice se poroča: Predvčerajnem bil je dne 12. t. v Schmidtsbergu v službi zahrbtno ustreljen orožniški stražmojster Ignac Glantschnigg na domačem pokopališču pokopan. V zvestem izpolnjevanju svoje službe padlemu orožniku izkazali so zadnjo čast oberstlajtnant Hauer od deželnega orožniškega poveljstva v Gradcu, delni poveljnik ritmojster Thienel iz Celja, okrajni glavar Hohl in major baron Vaj iz Konjic, več tovarišev pokojnika in veliko število občinstva. N. p. v. m.!

Sedem sinov v vojni. Zakonska Juri in Marija Ogriseg v Obertäublingu pri Mariboru doživela sta redko veselje in čaščenje. Imata namreč sedem sinov, ki so pri vojaki. Od cesarja dobili so stariši zdaj milostno darilo, obstoječo iz srebrne ure, okinčane s cesarjevim imenom ter 500 kron denarja. Ta darila jima je izročil g. okrajni glavar namestniški svetnik Weiß v. Schleußenburg.

Večkratni milijonar goljuf. Iz Steina-mangera se poroča: Policija zaprla je milijonarja mesarja Nowaka na temelju natanila nekega odpuščenega učenca. Nowak stoji pod sumom, da je vporabljal meso od poginjenih ali bolanih svinj in ga zaračunal po vojnih cenah. Dognalo se je, da je imel Nowak ponarejeno štampiljo veterinarskega zdravnika; z njo je potrdil, da je bilo dotično meso dobro. Z njo pa se je tudi od konzumnega davka oprostil. Radovedni smo na izid preiskave. Kajti kolikor nam je znano, velja za milijonarje ista postava, kakor za berače.

Velikanska povodenj napravila je glasom časniških poročil iz Peckinga v neki kitajski deželi ogromno škodo. Več kot 7000 kvadratnih milj dežele leži pet metrov globoko pod vodo. Več kot en milijon ljudi je brez strehe. Povodenj je večja nego ona od leta 1909 in sploh ena največjih v zadnjih 50 letih. Prizadeto škodo se sploh ne more oceniti.

Pri „kožuhanju“. Te dni se je pri neki posestnici v Volčju pri Brezicah „kožuhalo.“ Zvečer sta prišla posestnikov sin Johan Kovarčič ter posestnik Johan Knez in sta se hotela dela udeležiti. Zaradi neke malenkosti nastal je med njima preprij, v katerega preteku je dobil Kovarčič klofuto. Vsled tega potegnil je Kovarčič nož in sunil z njim Kneza dvakrat močno v trebuh. Knez se je še dvignil ali njegov nasprotnik ga je takoj še enkrat z nožem v roko sunil. Kneza so prepeljali takoj v breziško bolnišnico, kjer je drugi dan umrl. Bile so mu čreva prerezane, tako da je bila vsaka pomoč zaman. Ubijalca Kneza so seveda zaprli.

Smrt enega morilcev iz Sarajeva. Iz Sarajeva se poroča: Kakor objavlja „Hrvatski Dnevnik“, umrl je pred nekaj dnevi v vojaški ječi Möllersdorf Mitar Kerović, eden morilcev, ki so izvršili morilski napad na pokojnega prestolonaslednika Franca Ferdinanda in njegovo soprogo, Kerović bil je takrat na dosmrtno ječo obsojen. Zdaj je v ječi končal svoje zločinsko življenje.

Tatvine na kolodvoru v Zagrebu. Pred kratkim smo poročali, da so bili tatovi na državnem kolodvoru v Zagrebu zaprti. Zdaj se je tamošnji policiji posrečilo, zapreti i drugo tatinsko bando, obstoječo iz dveh aktivnih in enega bivšega uslužbenca državne železnice. Pokradli so blaga za več kot 2600 kron vrednosti. Ti tatovi so vlomili v železniške tovarne vozove in pokradli jedila, usnja ter druge stvari. Ukrađeno blago so prodajali nekemu trgovcu, ki so ga zdaj istotako že zaprli.

Prepoved nakupa svinj in ovac od hiše do hiše na Koroškem se je z 12. t. m. uveljavila za okraje Celovec-okolica, Spittal, Št. Vid, Velikovec, Wolfsberg, Feldkirchen, nadalje v sodnijskih okrajih Rožek in Beljak. Prepoved se ne tiče oseb, ki imajo na ime se glasečo potrdilo koroške vnovčevalnice za živino, češ, da nakupujejo živino za to družbo.

Ureditve prometa z govedo na Koroškem. Z naredbo deželne vlade od 12. t. m. je kupčija z govedo (vštevši teleta) na Koroškem prepovedana. Izvzeta je od te prepovedi edino po pooblaščenih koroške družbe za vnovčevanje živine izvršena trgovina z živino. Pooblaščenici te družbe se morajo pri temu s posebnim, na ime glasečim se potrdilom družbe izkazati. Prireditve sejmova goveda je do nadaljnjega prepovedana. Prestopki te odredbe se strogo kaznujejo.

Smrtni padec. V Celovcu se je zgodila

(„Štajerc“-Schweden.)